

Vă salut din inimă pe toți în scumpul Nume al Domnului Isus Hristos, cu versetele din Fapte 22:14-15 „*Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile, pe care le-ai văzut și auzit*”. Acest cuvânt a căpătat pentru mine o mare importanță, pentru că el descrie simplu o chemare divină și îi dă o însemnătate deosebită. Toți bărbații chemați de Dumnezeu nu pot să-și îndeplinească slujba decât în măsura în care cunosc însărcinarea care le-a fost dată. Primul lucru pe care-l va face un om trimis de Dumnezeu, va fi să recunoască voia lui Dumnezeu. Nu există o trimitere divină decât acolo unde un bărbat a auzit o chemare directă venind din gura lui Dumnezeu. Dacă auzim adesea vorbindu-se despre un om care a primit o chemare pentru slujbă sau pentru propovăduirea Cuvântului, atunci nu este nimic altceva decât un sentiment. O chemare venită din gura Domnului este întotdeauna dată cu un scop conform Planului de mântuire. Cel care caută să facă ceva din capul său este cel mai mare obstacol care poate fi pus în Împărăția lui Dumnezeu.

Este absolut necesar să-i cunoaștem pe cei care au fost trimiși de Dumnezeu, adică pe cei cărora, într-adevăr, El le-a vorbit. Ei sunt rânduiți să cunoască voia Sa înainte de a o face de cunoscut și de a o da mai departe poporului lui Dumnezeu. Semnul după care putem recunoaște pe cei trimiși ne este dat în Ioan 3:34 „*Căci cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu*”. Amin! Aici este vorba în primul rând de Domnul nostru, Cel care se știe trimis de Dumnezeu și care îndeplinea cu credincioșie trimiterea Sa în conformitate cu Planul de mântuire; dar în aceeași măsură este vorba de toți ceilalți pe care Dumnezeu i-a trimis, căci El spune: „*Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*” (Ioan 20:21). Trimișii lui Dumnezeu sunt mesageri ai păcii, ei fac de cunoscut mântuirea și tot Planul lui Dumnezeu. Ei lucrează în Împărăția lui Dumnezeu pentru a face de cunoscut voia lui Dumnezeu venită din Cuvânt. Isus a spus, de asemenea: „*Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*” (Ioan 13:20). Cei care în mod abuziv, se declară ei înșiși chemați și aleși pentru o slujbă, nu se pot mândri cu aceste cuvinte ale Domnului. Aceste cuvinte sunt valabile doar pentru bărbații pe care El însuși i-a chemat și i-a trimis. Poporul Dumnezeului adevărat nu este interesat de nimic altceva decât de ceea ce Dumnezeu vrea să-i spună prin gura trimișilor Săi. Ioan Botezătorul a fost un bărbat trimis de Dumnezeu. El vorbea Cuvântul și anunța făgăduința care trebuia să se îndeplinească în acel timp. Scopul mesajului Său era să pregătească calea Domnului care-l chemase și de a-L prezenta pe Domnul poporului său.

Cuvântul de început al acestei scrisori se referea la Pavel, un bărbat care primise o chemare pentru o slujbă deosebită. Din această cauză, el putea să dea Bisericii, cu o autoritate dumnezeiască, porunci și învățături de neapărată trebuință. Nu vorbea de la el însuși, ci el vorbea Cuvântul lui Dumnezeu așa cum îl primise de la Domnul. El scrie: „*Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului. Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă*” (1Corinteni 14:37-38).

Nimeni nu are dreptul să adauge cel mai mic lucru la ceea ce Dumnezeu a spus trimișilor Săi. Domnul nostru a spus: „*Isus le-a răspuns: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine*” (Ioan 7:16-17). La fel ca toți bărbații lui Dumnezeu, Pavel a fost rânduit să recunoască voia Celui care-l chemase.

Astăzi, este mai important ca oricând, să deosebim ce vine de la Dumnezeu de ceea ce nu vine de la El. Toți cei care vor să participe la răpire, nu pot să permită în acest timp de ultimă decizie să susțină, să creadă sau să răspândească ceva ce este un amestec duhovnicesc. Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța originală, acesta este modelul original pentru cei care au fost întorși la Cuvântul lui Dumnezeu. În cuvântul pe care tocmai l-am citit, Domnul Isus nu se adresează tuturor, ci doar acelor care sunt ai lui Dumnezeu, pentru că numai ei vor fi gata să îndeplinească voia lui Dumnezeu, și de aceea, le-o face de cunoscut. Domnul ne-a făcut de cunoscut imediat și ceea ce avea să se întâmple cu cei care merg și vorbesc de la ei înșiși, fără ca să fie chemați și trimiși. El spune: „*Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat, și în el nu este strâmbătate*” (Ioan 7:18). Este o limbă clară. Domnul nostru este Adevărul și toți cei care sunt trimiși de El sunt pătrunși de Adevărul Său. Ei nu-și caută interesul lor, ci caută slava lui Dumnezeu. Ei nu leagă vestirea Cuvântului de propriul interes sau de o doctrină, ci ei urmează însărcinarea care le-a fost încredințată cu toată smerenia.

Anania i-a vorbit lui Pavel în Numele Domnului spunând: „*căci Îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile, pe care le-ai văzut și auzit*” (Fapte 22:15). Acest cuvânt ne amintește de ceea ce-i fusese spus lui Ioan pe insula Patmos, adică el trebuia să scrie ce vedea și auzea. Un martor trebuie să fi văzut și auzit lucrul despre care vrea să dea mărturie. Bărbații lui Dumnezeu văd ceea ce Domnul le arată și vorbesc ceea ce Domnul le-a spus. Dumnezeu l-a trimis pe Hristos și Dumnezeu era în El. Hristos trimite mesagerii Săi și El este în ei. Toate versetele

care se referă la Domnul nostru s-au împlinit în El și prin El, și la fel de sigur, la sfârșitul timpului de har, toate făgăduințele din Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp se împlinesc sub diferite forme.

Ioan Botezătorul a fost un om trimis de Dumnezeu și el a dat această mărturie: „*Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu*” (Ioan 1:33-34). Fratele Branham cunoștea ziua chemării și conținutul exact al însărcinării pe care o primise. Este ceva care pur și simplu face parte dintr-o însărcinare divină.

Toți proorocii și-au primit chemarea din partea Domnului și numai cel care a primit această chemare recunoaște planul lui Dumnezeu pentru timpul lor. Acești bărbați puteau vorbi în Numele Domnului și ceea ce spuneau ei era Cuvântul lui Dumnezeu.

Fratele Branham a amintit de multe ori spunând că nici un om n-are dreptul să se urce la amvon dacă n-a primit o chemare asemănătoare cu cea pe care a primit-o Moise. Cel care nu-și poate aminti nici ziua, nici conținutul exact al chemării sale, n-a primit, de fapt, nimic. El a pus mâna pe ceva care nu-i aparține. Din această cauză există în Împărăția lui Dumnezeu atâta haos, pentru că sunt mulți nechemati, care lucrează în folosul lor.

Cuvântul lui Dumnezeu este „Așa vorbește Domnul”, fiecare slujbă și fiecare însărcinare făcute după voia Domnului sunt însoțite întotdeauna de făgăduințe potrivite celor care caută împăcarea și desăvârșirea. În timpul lui Moise s-a împlinit ceea ce fusese făgăduit de Dumnezeu lui Avraam, adică ieșirea seminței sale după 400 de ani de robie.

În timpul lui Iosua, Dumnezeu a împlinit făgăduința care fusese dată poporului Israel pe timpul lui Moise și El i-a călăuzit în țara făgăduită. Trebuie subliniat că o făgăduință nu se găsește decât în Cuvânt. Acest Cuvânt este crezut de cei în mijlocul cărora Dumnezeu Îl împlinește. Chiar și cele mai mari făgăduințe, cele referitoare la Isus Hristos, Mântuitorul nostru au fost de la început în Cuvânt. Apoi Cuvântul a devenit trup.

Pavel scrie: „*Intr-adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „DA” (voința, acordul lui Dumnezeu), de aceea și „Amin” (împlinirea în conformitate cu Planul de mântuire) pe care-l spunem noi prin El, este spre slava lui Dumnezeu*” (2Cor. 1:20). Adevărații credincioși sunt purtătorii făgăduințelor dumnezeiești și trăiesc împlinirea lor. „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.*” (Galateni 4:28). Cei doi fii ai lui Avraam, Ismael și Isac au fost zămisliti de Avraam la fel. Diferența între ei venea din făgăduința făcută în legătură cu Isaac. De aceea noi recunoaștem alegerea și chemarea ieșirii din confuzia denominațională și să credem ce vine de la Dumnezeu, nu ce vine de la oameni. Toți vin în lume în același fel; totuși, aleșii au o chemare divină, lor Dumnezeu le-a dat făgăduințele, ei ca și Isaac, sunt socotiți moștenitori, căci așa spune Scriptura: „*Voi sunteți moștenitori împreună cu Hristos în Dumnezeu*”.

Semnul unui adevărat credincios constă în aceea că el nu are o credință generală în Dumnezeu, ci crede ceea ce spune Scriptura și primește făgăduințele pentru acel timp. Aceste făgăduințe, pe care noi le credem, doar pe acelea le vom vedea împlinindu-se. De fapt, la aceasta se referă Mesajul timpului de sfârșit. Toate făgăduințele lui Dumnezeu date pentru punerea deoparte și desăvârșirea Miresei vor fi vor fi crezute de cei cu care se vor împlini.

Prin harul lui Dumnezeu și datorită mesajului profetic, noi am înțeles clar diferența între tâlcuirea Cuvântului și împlinirea Cuvântului. Astfel, peste tot unde încă se tâlcuiește acest Cuvânt, oamenii nu au nici o posibilitate de a experimenta împlinirea făgăduințelor dumnezeiești. Tâlcuirile sunt asemenea unor vărsături, cel care acceptă asta, nu primește decât confuzie. Domnul a spus prin proorocul Isaia: „*Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat*” (Isaia 28:8). Nu este decât o masă care a rămas curată și sfântă: este masa Domnului pe care se găsesc bucate prețioase. Domnul ne-a pregătit masa Sa din belșug și pe care hrana cea mai curată este împărțită fără amestec și adăugiri de nici un fel.

La începutul ultimei Peceți, fratele Branham face următoarea afirmație: „*Nădăduiesc și cred că nu va fi niciodată o denominațiune, ci doar o comunitate unde bărbați și femei, băieți și fete să poată să se adune în jurul mesei Domnului și să aibă părtășie din Cuvânt, noi avem aici totul în comun*” (pagina1). Imediat după aceea, adaugă: „*Amintiți-vă de acea viziune pe care am avut-o acum un an în care am văzut această hrană depozitată aici. Așa este*”. El se referă sută la sută la Cuvântul descoperit pentru acest timp. Nu este nevoie de nimeni care să trebuiască să mai tâlcuiască această descoperire dumnezeiască. Domnul caută oameni care cred din toata inima lor că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

În Levitic 21 este vorba de mai multe ori despre faptul că preoții au fost așezați în slujbă pentru a aduce darurile de mâncare înaintea lui Dumnezeu. În Noul Testament, la fel ca în Vechiul Testament, nimeni nu poate face lucrurile din capul său, sau să lase la o parte ce vrea el. Este necesar ca Dumnezeu să rânduiască El însuși pe cineva în slujbă, așa cum este scris în 1Corinteni 12:28 „*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică....*”. Fiecare din cei pe care Dumnezeu i-a rânduit, știe pentru ce a venit și care este însărcinarea sa pe care trebuie să o ducă la bun sfârșit. Eu nu aș fi mers niciodată în lumea întreagă, nici nu aș fi mers din oraș în oraș pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu dacă Domnul nu mi-ar fi dat o însărcinare clară în zorii zilei de 2 aprilie 1962 de a depozita hrana și de a o distribui.

Lămuriri

Mi s-a cerut din nou să dau un cuvânt de clarificare în legătură cu cele șapte tunete. Eu nu sunt mai în măsură ca alții să fac acest lucru și acest lucru nu este necesar, căci Cuvântul lui Dumnezeu se luminează pe el însuși și El este cel care dă claritatea. Mesajul fratelui Branham cuprinde multe lucruri grele de înțeles în sine. Neștiutorii și cei care sunt puțin înrădăcinați în credință, răstălmăcesc înțelesul, atașând propriile puncte de vedere, spre prăbușirea lor însăși, ca și a celorlalți; de altfel, cum spune și în 2Petru 3:16, ei fac aceleași lucruri și cu alte versete. Petru spune în versetul următor: „*Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târați de rătăcirea acestor nelegiuiri, și să vă pierdeți tăria*”. De altfel, toți trebuie să știe acest lucru și să ia aminte. Totuși, am putut constata de multe ori că îndemnurile nu au fost luate în serios. Orice abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă îndreptare spre o direcție greșită. Iată de trebuie să ținem seama de ceea ce spune Sfânta Scriptură chiar în legătură cu „tema” celor șapte tunete și să găsim contextul în care fratele Branham l-a folosit.

Deschiderea celei de-a șaptea peceti a fost un eveniment pe care Dumnezeu îl anunțase și a cărui importanță deosebită o menționase. La sfârșitul predicii despre cea de-a șaptea Pecete, fratele Branham face o afirmație la care toți trebuie să luăm seama: „De aceea, eu pot să spun sincer că după cea mai bună înțelegere a mea și conform Cuvântului lui Dumnezeu, conform viziunii, descoperirii și tălmăcirii, aceste lucruri sunt „Așa vorbește Domnul!” (pagina 40 în limba română). În afara celor Șapte Peceti, nu există decât o singură predică la sfârșitul căreia fratele Branham pronunță pe „Așa vorbește Domnul” și anume, „Căsătorie și divorț”. Asta înseamnă că nu este el cel care a vorbit, ci Domnul însuși. Observațiile fratelui Branham din broșura despre cea de-a șaptea Pecete, paginile 52-57, fac parte din acest „Așa vorbește Domnul”. În aceste pasaje se referă de asemenea, la cele șapte tunete. Citat: „Ați observat că și deschiderea celei de-a șaptea Peceti conține o triplă taină. Asupra uneia am vorbit deja și voi mai vorbi, și anume asupra celor șapte tunete. Cele șapte tunete din cer vor destăinui taina. **Aceasta va avea loc concomitent cu venirea lui Hristos**, pentru că Hristos însuși a zis că nimeni nu cunoaște timpul venirii Lui. Când iudeii L-au întrebat pe Isus în Matei 24, noi am comparat cu Scriptura până la Pecetea a șasea, iar a șaptea a fost exclusă. Isus a răspuns: „Numai Dumnezeu însuși știe, nici îngerii din cer nu știu”. Nu-i de mirare că nici nu a fost scrisă. Prin nimic nu este dat de înțeles. Îngerii nu știu, nimeni nu știe când va veni El. Dar se va întâmpla ceva, cele șapte glasuri ale celor șapte tunete vor descoperi la timpul și ceasul potrivit. Sarcina noastră este să rămânem în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, să-L slujim și să facem totul ca să ducem o viață creștinească!

A șasea pecete a fost deschisă, dar noi știm că a șaptea nu poate fi spusă în public până când nu va veni ceasul. Domnul a făcut să răsunе glasul celor șapte tunete cu un anumit scop. Hristos, Mielul, a luat această carte în mână și a rupt pecetea a șaptea. Este o taină ascunsă. Nimeni nu o cunoaște. **Căci așa cum este scris că nimeni nu cunoaște ceasul venirii Sale, tot așa nici taina celor șapte tunete nu se va ști.** Vedeți că cele două lucruri sunt în legătură” (Aceste afirmații fac parte din AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Amin!).

„Atât putem înțelege până astăzi. Toate celelalte au fost dezvăluite, dar aceasta nu. Când am fost acolo în camera mea, eu am văzut dezvăluirea celor șapte tunete. Doar până aici putem ajunge. Nădăjduiesc că fiecare dintre voi Îl va sluji pe Dumnezeu, Îl va iubi și va face numai ce este corect. **Apoi Dumnezeu va avea grijă de restul**”.

Nu este vorba de a trece cu vederea faptul că cele șapte tunete se împlinesc în legătură cu cea de-a șaptea Pecete, la venirea lui Hristos. Acest citat: „Căci așa cum este scris că nimeni nu cunoaște ceasul venirii Sale, tot așa nici taina celor șapte tunete nu se va ști”, este „Așa vorbește Domnul” și asta trebuie să dea de gândit fiecăruia și să se întoarcă la adevăr. Cel care susține că știe taina celor șapte tunete, trebuie să spună și când vine Domnul! Aceleași duhuri religioase care, în ciuda Cuvântului lui Dumnezeu, au vrut să hotărască și ceasul venirii lui Hristos, sunt acum „specializate”, afirmând că părerea lor în legătură cu cele șapte tunete este o „descoperire”. Acești oameni nu rămân în Cuvânt și se află în contradicție directă cu Cuvântul. Cel care crede ce a spus proorocul lui Dumnezeu, trebuie să respingă tot ce nu este în concordanță cu afirmațiile sale.

Această frază: „Apoi, Dumnezeu va avea grijă de restul”, are, de asemenea, o mare importanță. Nu este un om, ci este Dumnezeu care are grijă. Această frază nu trebuie să mai fie trecută cu vederea. „Vor fi șapte voci, glasurile celor șapte tunete care vor da această măreață descoperire în acel timp”. Acest lucru nu se împlinește printr-un predicator sau printr-un al optulea mesager, cum spun unii, sau prin șapte bărbați deosebiți, cum pretind alții, ci, așa cum fratele Branham a spus-o în concordanță cu Sfânta Scriptură, se împlinește prin glasurile celor șapte tunete. Cine pune deoparte aceste clarificări date din partea lui Dumnezeu la sfârșitul celor șapte Peceti, disprețuiește pe Așa vorbește Domnul; acel om n-a ascultat de glasul lui Dumnezeu care s-a făcut auzit prin fratele Branham, ci ascultă de un alt glas. Când Dumnezeu vorbește se face lumină, dacă vorbesc oamenii este confuzie.

În Apocalipsa 10:1, Domnul coboară cu Cartea deschisă ca Înger al Legământului și strigă cu glas puternic (vers. 3). Atunci răsună glasurile celor șapte tunete. Vedem că cele șapte tunete sunt în legătură cu venirea lui Hristos. Nimeni nu poate ști ce conțin, căci glasul care răsună din cer i-a spus lui Ioan: „*Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus*”. Ce spun glasurile pământești, n-are nici o importanță.

Când ne este spus în Evangheliile că Domnul a strigat cu voce tare, de fiecare dată vedem că este în legătură cu învierea morților (Matei 27:50, Ioan 11:34, Luca 8:54). Este singurul glas pe care îl ascultăm. Toate celelalte trebuie să tacă și ar face bine dacă ar tăcea.

În Apocalipsa 5, Cartea este la început pecetluită, apoi pecetea sunt rupte și tainele sunt făcute de cunoscut. După aceea, nimic altceva nu mai este pecetluit, decât ce au spus cele șapte tunete din Apocalipsa 10. Acest lucru a fost poruncit de Glasul care s-a auzit din cer. Nu trebuia să fie scris și, așa cum a spus-o fratele Branham, rămâne o taină. Cu toate că el a văzut desfășurarea acestor lucruri, el nu trebuia să spună nimic. A spus clar faptul că Dumnezeu însuși va avea grijă și că la venirea lui Hristos, El va face să se întâmple.

Hotărârea lui Dumnezeu a fost ca Ioan să nu scrie nimic și ca fratele Branham să nu vorbească mai mult decât i-a îngăduit Dumnezeu în legătură cu cele șapte tunete. Noi respectăm această decizie dumnezeiască, căci dacă acești doi bărbați ai lui Dumnezeu trebuiau să păstreze tăcerea, la fel noi să nu spunem nimic mai mult în legătură cu cele șapte tunete. Cei care vorbesc de cele șapte tunete, au fost învățați timp de mulți ani și au citit predicile fratelui Branham și, la drept vorbind, ar fi trebuit să fie bine ancorați în Cuvânt.

Numeroase citate din alte predici ar putea fi amintite, dar chiar ce este spus la sfârșitul celei de-a șaptea Peciți ar trebui să fie pentru noi un absolut, pentru că a fost confirmat ca AȘA VORBEȘTE DOMNUL. De altfel, toate celelalte afirmații se luminează ele înșăși. Predicile sunt la dispoziție și sunt păstrate așa cum au fost predicate. Fiecare poate să le citească și să se lase luminat de Duhul Sfânt. Este hrana duhovnicească curată, pe care fiecare dintre cei rânduiți să facă parte din Mireasă trebuie să o ia așa cum a fost pregătită.

Răstălmăciri intenționate

Va lăsa Dumnezeu nepedepsit pe cel care scoate din contextul original citate, scoțându-le din diferite predici, le așează și le dă mai departe după bunul plac? Am înaintea mea două broșuri în engleză. Una se numește „The Head-stone” (Piatra de încheiere) și cealaltă „The Seven Thunders” (Cele șapte tunete). Sunt formate din citate scoase din 26 de predici ale fratelui Branham și puse împreună de-a valma. De exemplu, sunt citate scoase din predica „Statura de om mare în Hristos”, predicată în 14.10.1962 și care sunt introduse în învățătura celor șapte tunete, fără ca în cele 60 de pagini ale predicii fratele Branham să facă măcar o singură referire la cele șapte tunete. Acest lucru nu poate să fie decât voit și cu scopul de a induce în eroare pe cei care citesc, pentru că aceste citate nu au nimic în comun.

Cele șapte virtuți sunt parte integrantă a noii vieți pe care o primesc credincioșii de la începutul până la sfârșitul Bisericii. Sufletele neștiutoare înghit asta pentru că o învățătură greșită le-a fost dată conform căreia fratele Branham ar fi vorbit despre cele șapte virtuți în legătură cu cele șapte tunete. Cât de des nu a amintit el faptul că din pricină că Eva a crezut un singur cuvânt întors pe dos, moartea a intrat în întreaga lume! Ca și în vremea lui Elisei, ucenicii prorocului din acel timp au pus ceva ce nu cunoșteau în oală și moartea deja se afla înăuntru (2Împărați 4:38-41).

Toți trebuie să înțeleagă că atunci când fratele Branham vorbește în diferite predici despre cele șapte tunete, se referă la diferite evenimente:

1. la viziunea pe care a avut-o în 22 decembrie 1962 în care a văzut șapte îngeri în nor și unde a auzit șapte detunături ca de tunet una după alta. El vorbește de această trăire în predica din 30.12.1962 „Acesta este timpul, domnilor?”. Atunci nu știa nici el foarte exact ce însemna și lega această trăire puternică cu anumite lucruri pe care le aștepta;
2. la împlinirea acestei vedenii, pe 28 februarie 1963, atunci când șapte tunete au făcut să se audă într-adevăr glasul lor și șapte îngeri au coborât într-un nor. Atunci a primit porunca să se întoarcă la Jeffersonville, pentru a vorbi despre cele șapte Peciți;
3. se referă la cele șapte tunete din Apocalipsa 10.

De exemplu, ceea ce a spus fr. Branham în predica „Hristos este taina lui Dumnezeu” din 28 iulie 1963, la pagina 17 (în lb română), nu are nici o legătură cu Apocalipsa 10. Citat: „A fost un eveniment foarte puternic, când El a vorbit aici și a arătat apoi cele șapte tunete. Revistele *Look* și *Life* au arătat acest „cerc de nori și luminează” pe care ei nu-l puteau explica – nici acum ei nu știu nimic. Dar Dumnezeu mi-a spus cu câteva luni înainte de a se întâmpla: „Du-te acolo și așteaptă până ce vor fi descoperite aceste taine!” Apoi s-a întâmplat exact în felul în care a promis că o va face”. În acel timp eu am adus cu mine din SUA cele două ilustrate. Una este datată 19 aprilie și cealaltă 17 mai 1963. Fratele Branham se referă în pasajele deja citate la evenimentul din 28 feb. 1963 pe care-l văzuse în vedenia din 22 dec. 1962. Fotografiile nu pot descrie deloc cele șapte Peciți și cu atât mai puțin cele șapte tunete din Apocalipsa 10. Până astăzi ei nu știu încă ce a vorbit fr. Branham în legătură cu cele șapte Peciți. Ei nu pot decât să se refere la această trăire extraordinară a apariției norului și nu știu nici că șapte îngeri au apărut în această constelație în forma unei piramide. Fratele Branham vorbește deseori în predici despre piramidă și despre cele șapte tunete. Dar prin aceasta se referă la evenimentul cu norul. Pentru ce frații aruncă tot acest talmeș-balmeș fără noimă?

La fel și învățătura că Biserica trebuie să mai primească un al optulea mesager care ar trebui să ducă la bun sfârșit lucrarea lui Dumnezeu este falsă. În predica nr. 2 a „Intervalul dintre biserici și peceti”, la pagina 2, fratele Branham se referă la predica „Acesta este timpul, domnilor?” și întreabă câți au citit sau au auzit această predică. La pagina 3 vorbește de trăirea pe care a avut-o când sabia a fost pusă în mâna lui. Era sabia Împăratului, Cuvântul

descoperit al Dumnezeului celui viu. La pagina 6, după ce fr. Branham a citit primele versete din Apocalipsa 10, spune: „Țineți minte că este Hristos, pentru că El, în Vechiul Testament era numit Înger al Legământului. El vine pentru evrei, pentru că timpul Bisericii s-a încheiat....Vă amintiți de acest Înger din Apocalipsa 1? Este același. Un înger este trimis (mesager) și El este un Mesager pentru Israel. Biserica a fost răpită (sau este pe punctul de a fi răpită). El vine pentru Biserica Sa.” Asta nu poate avea decât o semnificație, aceea că Îngerul este Hristos, Domnul. Nu este nevoie de alte comentarii.

La pagina 7 el se referă la Apocalipsa 10:7 și spune: „Taina Cărții cu șapte peceti va fi descoperită când glasul îngerului al șaptelea al Bisericii se va face auzit. Al șaptelea înger începe să sune din trâmbiță și iată, mesajele sunt scrise aici, mesaje pe care le avem înregistrate pe benzi magnetice sau broșuri”. Cel care citește astfel de afirmații clare, mai poate să creadă că trebuie să vină un alt mesager pentru a descoperi tainele lui Dumnezeu? Ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și ce a spus fratele Branham nu mai are valoare? Poate ceva să fie atât de îngâmfat și să nu recunoască că al șaptelea trimis a fost ultimul? Conform Apocalipsa 1:20 nu erau în mâna Domnului cel înviat decât șapte stele, adică șapte îngeri ai celor șapte Biserici. Este AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Dacă vrea acum vreunul să se ridice la rangul de al optulea, este o mare înșelătorie. Un astfel de om să permită să-i fie spus că în conformitate cu Scriptura, nu există în mâna lui Dumnezeu decât șapte stele, care sunt îngeri – mesageri. În consecință, al optulea trebuie să fie în mâna altcuiva! Dacă și după aceea cineva pretinde că Apocalipsa 10:8-11 se împlinesc în slujba unui om deosebit, atunci are obligația să se cerceteze cu Cuvântul lui Dumnezeu dacă are dreptate. Ioan scrie în versetul 11: „*Apoi mi-a zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați”*”. Acela care se pretinde a fi al optulea mesager, trebuie să precizeze ziua și ora când acest Cuvânt i-a fost spus. Dacă afirmă că el este în această ipostază, atunci oricine are dreptul să-l întrebe când, unde și ce a proorocit înainte despre popoare și împărați, pentru că afirmația: „*Trebuie să proorocești din nou....*” înseamnă că a proorocit și mai înainte. Mai mult poate fi întrebat ce este aceasta și cum are loc. Nu reiese clar din versetul 8 că este vorba despre Ioan? Este o rușine că trebuie să-ți iei timp pentru a te ocupa de o afirmație atât de nebună și care este o minciună evidentă. Pentru unii nu mai este scris în Apocalipsa 10:7 că taina lui Dumnezeu „*se va sfârși la glasul celui de-al șaptelea înger*”? Acești oameni nu văd că au fost îndepărtați sistematic de mesager și de mesaj și au căzut vrând să urmeze un om? Mai mult, acum sunt vreo 10 frați care au pretenția de a fi al optulea mesager. Ba mai mult, este unul care se află în căutarea a șapte bărbați deosebiți care trebuie să-și facă apariția în scurt timp. Acest lucru provoacă orbirea celor care s-au îndepărtat de AȘA VORBEȘTE DOMNUL, pentru a-și face propria împărăție firească sub vechea flamură a Mesajului!

Chiar dacă acești bărbați se prezintă smeriți în fața oamenilor, cum vor rezista în fața lui Dumnezeu, atâta timp cât ei falsifică Cuvântul lui Dumnezeu și mesajul, atât spre căderea lor, cât și a celorlalți. Astăzi eu provoc pe oricine vrea să-mi arate un singur pasaj, nu două sau trei, unul singur, în care fratele Branham pune cele șapte tunete din Apocalipsa 10 în legătură cu cele șapte virtuți din 2Petrul. De ce nici un frate care se laudă cu „descoperi” nu vine și la mine? Ei știu bine că eu mă bazez pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe mesaj. Minciuna nu poate niciodată să reziste în fața adevărului. Dar ceasul va suna curând când Dumnezeu va smulge de la ei sufețele scumpe, care cu multe șiretlicuri și „taine” sunt conduse în rătăcire pe motivul credinței de răpire. Primul care a avut pretenția că are descoperirea celor șapte tunete a fost La din India. Observați că el a avut această pretinsă descoperire în iulie 1969 în SUA. Este știut faptul că el a vorbit despre asta cu diferiți oameni. Deja, în acel timp, felul de vorbire al acelor oameni, se asemena parțial cu acela al celor care se remarcă astăzi ca ceva deosebit. Duhurile de minciună i-au cuprins pe cei care s-au îndepărtat de la Adevăr. Dar acest adevăr rămâne: „*nici o minciună nu vine din adevăr*” (1Ioan 2:20). „*N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească, și să fii găsit mincinos*” (Proverbe 30:6). La fel cum nimeni nu poate să adauge nimic la ceea ce au spus Moise, Ilie, Isaia, Pavel și toți ceilalți în Numele Domnului, la fel de sigur nimic nu poate fi adăugat la ceea ce Dumnezeu i-a spus fratelui Branham. Acest avertisment serios din Apocalipsa 22:18 „*Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga ceva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta*”, se adresează celor care au fost chemați prin descoperirea Cuvântului, pentru că doar în timpul nostru cartea pecetluită a fost deschisă. Conform celor spuse de Domnul în acest verset, toți cei care adaugă ceva acestei cărți a Apocalipsei, se află sub judecata lui Dumnezeu și urgiile anunțate de Dumnezeu vor veni peste ei.

Noi am fost chemați să ne ținem tari de Cuvântul Lui profetic din această Carte și să-L păstrăm așa cum este scris. La fel cum Dumnezeu l-a folosit pe Ioan pe Insula Patmos pentru a-i arăta lucrurile care trebuiau să fie scrise, la fel de sigur Dumnezeu l-a folosit pe fratele Branham pentru a-i descoperi tot ceea ce a fost scris. Astfel, Planul lui Dumnezeu este complet. Datoria noastră este să citim predicile în duh de rugăciune, mulțumindu-i lui Dumnezeu că ne-a găsit vrednici să trăim aceste mărețe și puternice lucruri. Eu, pe baza chemării divine pe care am primit-o, nu am decât o însărcinare: să împart și să dau mai departe hrana duhovnicească pe care Domnul ne-a dat-o prin fratele Branham. Eu știu la fel de bine că toate adăugirile și toate tălcurile vin dintr-o altă sursă și au un cu totul alt scop decât cel care ne-a fost prezentat de fratele Branham. Putem fi siguri că Domnul vrea să-i scoată pe ai Săi din acest ceas al încercării și, prin Cuvântul și Duhul Său, El vrea să le dea claritate în toate lucrurile.

Pentru că port o responsabilitate în fața lui Dumnezeu, eu sunt nevoit să fac de cunoscut clar această poziție. Cei chemați au fost dezbrăcați de frați care și-au răspândit tălcurile lor. Așa ceva nu este în voia lui

Dumnezeu. La fel ca Pavel, fratele Branham primise o chemare directă de la Domnul și fusese trimis cu un mesaj pentru pregătirea celei de-a doua venituri a lui Hristos. Numai aceasta este temelia pe care putem sta, sub autoritatea unui singur Cap, Hristos și să fim uniți sub un singur Duh. Trebuie să ne întoarcem de la rătăcirea care a provocat această mare confuzie, pentru a putea scăpa nevătămați.

Mărturii din călătorii

La sfârșitul călătoriilor mele misionare din ianuarie și februarie, trebuie să împărtășesc cu voi trăirile puternice pe care le-am avut. Este doar un marș triumfal cu Domnul, cel care conduce totul într-un mod minunat. Ochii mei au văzut mii de oameni cărora Domnul le-a dat har și care au primit Mesajul. Din nou au fost deschise multe uși. În mod deosebit am fost mișcat când un predicator mi-a spus în fața mulțimii adunate acolo: „Frate Frank, toți acești oameni au citit predicile în engleză pe care tu le-ai scris și prin asta s-au întors la credință”. Intenționat evit să dau numele oamenilor sau a orașelor, pentru că nu vreau să se întâmple ca în trecut când oameni netrimiși se folosesc chiar de adresă pentru a intra în legătură și fac să înainteze propria lucrare.

Fie în Malaezia, în Sumatra, în Java, în Filipine sau în orice altă țară, mâna lui Dumnezeu a fost la lucru. În timpul acestor călătorii au fost deschise noi uși pentru Thailanda, Nepal, Coreea, Japonia și China. Nu voi uita niciodată întâlnirea pe care am avut-o cu un predicator baptist de origine chineză. Acest bărbat care este umplut cu Duhul Sfânt citise broșurile mele în engleză și a venit să mă caute la hotel spunând că așteptase cu nerăbdare acea zi. Dumnezeu i-a pus pe inimă să călătorească cu mine în China pentru a duce marea veste poporului său. Tatăl său, în vârstă de 80 de ani a lucrat mulți ani în China cu Watchan Lee. Comunitatea de acolo abia așteaptă venirea noastră acolo.

Într-o țară pe care am vizitat-o în luna februarie, au fost răspândiți de mulți ani fluturași în care se vorbea împotriva mea. Nimeni, nici chiar printre prietenii mei cei mai apropiați nu credea că voi merge acolo, în ciuda situației tensionate. Dumnezeu are grijă de totul. Omul care era responsabil de tipărirea acestor fluturași este un angajat fanatic al unui frate din SUA și a învățaturii sale. Se credea îndreptățit să ducă o campanie împotriva mea și se credea în măsură să defăimeze un predicator trinitar. Acest predicator l-a căutat și i-a cerut socoteală pentru acuzațiile sale. La a doua vizită a adus cu sine 11 oameni care au rezolvat bărbătește problema cu defăimătorul, după legea lui Moise. După aceea n-a mai putut face nimic.

Un altul, care își propunea să tulbure adunările s-a împiedicat el însuși într-un mod tragic. Deja mai înainte, el însărcinase pe un tânăr să semene tulburare. Dar acesta din urmă, când a venit a fost atins puternic de Duhul Sfânt. La sfârșitul adunării, tânărul a venit în grabă în față, a dat o mărturie și și-a cerut scuze. Domnul a spus: „Eu voi lupta pentru tine.” și eu am trăit-o literalmente.

Într-unul din orașele mari, nu am fost pe deplin mulțumit de programul stabilit pentru adunări. Fratele tânăr credea că acționează bine, dar el avea încă puțină experiență. Eram întristat în inima mea. Pe 17 februarie mă aflu la ora 10 dimineața pe drumul spre agenția de voiaj pentru a confirma zborul pentru a doua zi. Când am ajuns aproape de biroul acela, un domn în vârstă m-a întrebat dacă putem vorbi. I-am spus că mergeam spre agenția de voiaj și că am puțin timp. Acest bărbat mi-a spus: „Eu sunt un predicator al Evangheliei. Domnul m-a trimis până aici și te-am așteptat dis de dimineață”. Acest bărbat nu-mi auzise niciodată numele. El a spus: „Dumnezeu vrea să te folosească într-un mod deosebit în țara noastră. Merg să pregătesc pentru tine întâlnirile din acest oraș”. Apoi am plecat împreună la agenția de voiaj vorbind și rugându-ne împreună pentru a încredința totul în mâna Domnului.

Într-un alt mare oraș din estul țării am vorbit într-o biserică metodistă. În această adunare au venit mulți oameni care citiseră anunțul din ziar. După serviciul divin un bărbat a venit la mine pentru a-mi strânge mâna și a spus: „Tu ne-ai vestit Cuvântul lui Dumnezeu clar și puternic”. Apoi a adăugat: „Eu te invit să vii să iei masa cu noi mâine la amiază. Vor fi de asemenea, predicatori metodiști”. Am promis că voi veni și în ziua următoare am avut o surpriză. Căci mi-a spus: „Am înțeles totul bine, mi-am notat textele biblice și am vorbit până seara târziu cu soția mea. Am aranjat deja mai multe întâlniri pentru un mare evanghelist, cred că pentru Billy Graham. Spune-mi doar când poți veni și eu voi aranja adunări în cele mai mari orașe din țară!” I-am făcut această observație: „Ascultă, asta îți va crea mari dificultăți, pentru că slujba mea este în legătură directă cu cea a fratelui Branham și peste tot unde vei merge vei întâmpina rezistență”. Dar el mi-a spus: „Lasă-mă să fac asta, căci eu te-am auzit. Este mesajul de care avem nevoie”. Facă-se voia lui Dumnezeu.

După această adunare o femeie de aproximativ 60 ani a venit către mine cu fiica sa și plângând, mi-a spus: „Sunt armeană, locuiesc de mulți ani în Ierusalim și mereu le-am spus copiilor mei că Domnul va trimite pe cineva care să pregătească calea. Nu am venit niciodată înainte în această biserică și totuși, când am citit anunțul despre această întâlnire, Duhul lui Dumnezeu mi-a spus: „Mergi, pentru că Dumnezeu vrea să-ți vorbească prin acest om”. Ea plângea și nu înceta să-I mulțumească lui Dumnezeu.

În același oraș, am vorbit în 19 februarie 1982 la ora 16 în fața profesorilor și elevilor din cea mai mare școală biblică din țară. A fost un eveniment în sine. Așa cum Dumnezeu a călăuzit, această adunare s-a ținut în marea sală de lectură unde mii de cărți se aflau aranjate pe rafturi la vederea tuturor și cea mai mare parte dintre oameni asculta cu atenție. Deodată, în timp ce vorbeam, am fost atins de Duhul lui Dumnezeu, și arătând cărțile, am

strigat cu voce tare: „Puteți să citiți toate aceste cărți și totuși să nu știți încă ce face Dumnezeu astăzi! Căci toți care le-au scris au trăit înaintea timpului nostru și nu puteau să se îndoiască de ceea ce Dumnezeu este pe cale să facă acum”. A fost ca trezirea dintr-un vis. Am fost eu însumi mișcat să văd cum Dumnezeu dă din nou har și înțelepciune pentru vestirea Cuvântului Său în fața celor mari și mici.

Duminică dimineața, pe 21 februarie 1982, am fost anunțat ca vorbitor pentru serviciul principal din biserica națională. La început nu știam ce să vorbesc acolo. Totuși, când în biserica protestantă am auzit la începutul serviciului citirea crezului și când am auzit cuvintele „...cred în sfânta biserică catolică...”, deodată multe versete din Scriptură mi-au trecut prin fața ochilor și am început cu Ieremia 51:7. Nu am putut să fac altceva decât să folosesc sabia Duhului cu toată tăria. Biserica se afla, cum deja spuseseră reformatorii, în robia Babilonului. Nu există decât o singură învățătură apostolică și o mărturie de credință a apostolilor: se află în Biblie. Mai mult, le-am explicat că așa zisele simboluri ale apostolilor nu vin de la apostoli și că nu sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. „Crezul” a fost stabilit la Conciliul din 325 și hotărât ca doctrină în 381. Invitația de întoarcere la Cuvântul lui Dumnezeu a fost făcută tuturor și ne îndeamnă să ieșim din orice confuzie religioasă. Prin harul lui Dumnezeu, acești oameni au posibilitatea să audă adevărul și să ia o decizie.

În biserica prezbiteriană, arhiplină, pastorul a spus după serviciul divin: „Aș fi putut striga cu voce tare când am ascultat predica biblică”. Mama sa, o femeie înaintată în vârstă, a venit, mi-a strâns mâna și mi-a spus: „Dumnezeu a vorbit astăzi prin gura ta. Să revii cât de curând.”

S-ar putea da multe mărturii, dar ar dura prea mult. Pentru mine, aceste călătorii au fost din nou o puternică confirmare a însărcinării divine care mi-a fost încredințată. Sunt foarte recunoscător Domnului pentru deschiderea ușilor care au fost închise până astăzi. Știm că desăvârșirea Bisericii Mireasă nu poate avea loc decât după ce a fost chemată afară din toate popoarele, limbile și națiunile.

Amintiți-mă în rugăciunile voastre și amintiți-i pe toți frații și surorile din lumea întreagă în mijlocirea voastră. Vă mulțumesc din suflet, în Numele Domnului, tuturor care susțineți lucrarea lui Dumnezeu prin darurile voastre.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
fratele Frank